

[Finn Lynge]

disse år tvingende nødvendigt at blive ved med at satse på fiskeriet. Det er der ingen vej uden om. Det er trods alt landets hovederhverv, og det må stå i forgrunden, når det gælder brainstorming, og når det gælder langtidsplanlægning.

Derfor er det også af overordnet vigtighed, at den nyforhandling af den 10-årige EF-fiskeriaftale, som vi nu står over for, får en god og fornuftig afslutning i løbet af 1994. Jeg ved, at Grønlands hjemmestyre ser frem til samarbejdet med regeringen i denne sag. Forhandlingerne med EF om en fiskeriaftale var af afgørende betydning for Grønland i 1984 og blev dengang ført med fremragende dygtighed af de danske forhandlere. Situationen i dag er på en del punkter en lidt anden, men vigtigheden af de forestående forhandlinger er den samme som for 10 år siden, og det solide sammenhold og den gode ånd de danske og de grønlandske forhandlere imellem har heller ikke ændret sig. Det bliver en spændende sag at følge.

Grønland er mulighedernes og fremtidens land, og samtidig er det traditionens land. Lige så sikkert som højteknologien har en fremtid i det arktiske og fiskeriet vil være det bærende erhverv i al den fremtid, vi kan tillade os at planlægge for, lige så sikkert er det, at en væsentlig del af befolkningen til stadighed vil have sit udkomme ved sælfangst og hvalfangst.

Hvalerne! Ak ja. Der er de mennesker, som mener, at hvis der ikke er hvaler nok, skal man lade være med at fange dem, for de må hverken udryddes eller så meget som trues af udryddelse. De mennesker, der mener sådan, er vi fuldstændig enige med. Så er der dem, der desuden mener, at hvaler ligesom alle andre velsmagende dyr bør kunne udnyttes, hvis der i øvrigt er nok af dem og det sker på et bæredygtigt grundlag. Og de mennesker er vi også helt enige med. Og endelig er der dem, der mener, at selv om der er hvaler nok og man kan foretage en bæredygtig fangst og alle kontrolmekanismerne er på plads og pålidelige og der er en klar tradition og et påviseligt behov for hvalkød, må man alligevel ikke fange hvalerne. De mennesker, der mener sådan, er vi fuldstændig uenige med. Grønland står nemlig 100 pct. bag det brundtlandske bæredygtighedsprincip og den danske regerings handlingsplan af 1988 for miljø og udvikling. Naturen skal kunne bruges, hvad enten det gælder rejer,

rennsdyr, moskusokser eller hvaler. Det skal bare ske fornuftigt.

Det har da været en fornøjelse at høre fra medlemmerne af Folketingets Grønlandsudvalg, hvor mange hvaler de har set i de grønlandske farvande under deres rejse deroppe i sommer. Det skal da også siges, at det altid er en glæde for os at se, hvordan rigsmyndighederne i IWC-sammenhæng, altså Den Internationale Hvalfangstkommission, slutter op om det grønlandske kvotebehov.

Vi er ganske klar over, at denne sag har vide perspektiver. Det er ikke kun et snævert grønlandsk anliggende. Der er verden rundt henved 300 millioner mennesker i mere end 70 forskellige lande, der lever spredt som små og store grupper af oprindelige folk, mennesker, der lever i direkte afhængighed af naturens ressourcer, det være sig planter, fisk, havpattedyr eller landdyr. Der er en vågnende forståelse for, at også disse mennesker har deres rimelige ønsker og forventninger.

Et eksempel på denne vågnende forståelse er ILO-konvention 169 om de oprindelige folks rettigheder, som Danmark nu snart bør ratificere. Det ville være smukt og rigtigt, om dette skete i forbindelse med den debat, vi skal have her i Tinget i slutningen af november om den danske fjerdeverdenspolitik.

Nu vi er ved udenrigsanliggenderne, er der tre ting, som må nævnes. Det er for det første et fremskridt af betydning, at Grønland har fået en fast plads i den danske delegation til FN's generalforsamling. Nu er der så blevet etableret en mulighed for, at Grønlands stemme bliver hørt af verdenssamfundet. Grønlands stemme har også lydt og er blevet hørt under verdenskonferencen om menneskerettigheder i Wien i juni, da landsstyremedlem for sociale anliggender, Henriette Rasmussen, talte til forsamlingen fra den danske regerings bæk. Samtidig var det et eksempel på en ny type samarbejde mellem de grønlandske myndigheder og den danske regering.

Endelig skal det nævnes, at indeværende kalenderår også har set afslutningen på den mangeårige strid om afgrænsningen til havs mellem Grønland og den norske ishavsø Jan Mayen. Atter en gang er et østgrønlandsk anliggende havnet ved Den Internationale Domstol i Haag. Første gang var jo for 60 år siden. Og atter en gang har en sådan sag efter en stærk